

telsen hos de nordiske landes myndigheder. Ifølge det tyske forslag falder tobak uden for levnedsmiddelbegrebet, men forslaget indeholder særlige regler om tobaksvarer såvel som om kosmetiske varer. Disse to varegrupper adskiller sig imidlertid på så mange punkter fra levnedsmidler; at der ikke synes rimelig anledning til i levnedsmiddelloven at opstille regler om dem. Et særligt spørgsmål udgør dog anvendelsen af tilsætninger til tobak; jfr. bemærkningerne til § 14, stk. 7.

Lægemidler, der indtages gennem munden, er ifølge definitionen i § 1 også levnedsmidler.

Såvel den gældende danske levnedsmiddellov som den nye svenske lov og det tyske forslag angiver løsninger på det afgrænsningsproblem mellem de to lovgivningsområder, der således foreligger.

Den gældende lov indeholder i § 1, stk. 7, følgende bestemmelse: „Lægemidler, hvis salg er forbeholdt apotekerne, omfattes kun af denne lovs regler i det omfang, hvori indenrigsministeren måtte træffe særlig bestemmelse herom.“

Det bør i denne forbindelse erindres, at både lægemidler og levnedsmidler henhørte under indenrigsministerens forretningsområde, da levnedsmiddelloven blev gennemført.

Den svenske lov søger at løse problemet om afgrænsningen mellem lægemidler og levnedsmidler ved at gøre undtagelse for varer, for hvis vedkommende lægemiddelforordningen finder anvendelse. Der menes vistnok hermed, at der i medfør af lægemiddelforordningen er givet konkrete regler om de pågældende varer eller varegrupper.

Det tyske lovforslag går reelt uden om afgrænsningsproblemet, idet man fra begrebet levnedsmiddel undtager stoffer, der overvejende er bestemt til at blive fortæret med andre formål end ernæring eller nydelse.

Det vareområde, der kan være behov for at regulere på en lignende måde som for andre levnedsmidler, er hovedsagelig kosttilskud, d.v.s. varer, ofte i form af tabletter, der i den anbefalede daglige dosis rummer et forholdsvis rimeligt - ofte rigeligt - tilskud til den tilførsel af vitaminer og andre vigtige næringsstoffer, som kosten i øvrigt bidrager med. Mange af de varer, der nu gennem 15 år har været forhandlet uden for apotek som kosttilskud, indeholder vitaminer (og andre vigtige næringsstoffer som f.eks. jern) i en dosis, der ofte med held kunne anvendes også som lægemiddel mod mangel-symptomer.

Højesteret har i en dom af 28. januar 1957 (U.f.R. 1957, s. 311) statueret, at en række vitaminpræparater, herunder nogle, der er registreret

som medicinske specialiteter, overvejende indtages som tilskud til sædvanlig kost.

Bestemmelsen i stk. 4 stemmer med højsterets dom og bygger på den opfattelse, at fremstilling og salg af sådanne præparater med koncentreret indhold af vigtige næringsstoffer fortsat skal kunne ske efter levnedsmiddellovens regler. Forslagets § 16 giver mulighed for en regulering og kontrol med kosttilskudspræparaterne.

Til § 11.

Bestemmelsen har forbillende i den gældende levnedsmiddellov § 22, der har følgende ordlyd: „Hvor der i nærværende lov er givet indenrigsministeren bemyndigelse til efter forhandling med ministeren for handel, industri og søfart at udfærdige særlige bestemmelser, skal der, for så vidt disse vedrører områder, der henhører under landbrugsministeren eller fiskeriministerens, tillige forhandles med vedkommende minister. Der indhentes erklæring fra de nærmest interesserede landsorganisationer.“

Bestemmelsen har altid fundet anvendelse ved udfærdigelse af bekendtgørelser i henhold til den hidtil gældende levnedsmiddellov. Da ministeren for forureningsbekæmpelse skal træffe afgørelse om f.eks. optagelse eller slettelse af tilsætningsstoffer på „positiv-listen“, ville det formentlig altid være nødvendigt at høre fiskeriministeriet, handelsministeriet og landbrugsministeriet om disse stoffer, og de interesserede erhvervs- og forbrugerorganisationer må som hidtil have lejlighed til at udtale sig. Bestemmelsen i stk. 2 er foreslået for at kunne sikre en rimelig hurtig gennemførelse af de foranstaltninger, som formålet med loven kræver.

Til kapitel 2.

Bestemmelserne i dette kapitel indeholder nogle grundlæggende principper om levnedsmidlers beskaffenhed med henblik på at sikre så vidt muligt, at fortæring af levnedsmidler ikke kan medføre nogen sundhedsmæssig risiko for konsumenterne, og at levnedsmidlerne er egnede til at tilføre forbrugerne de ønskelige mængder af livsvigtige næringsstoffer. Kapitlet indeholder endvidere en række nærmere udformede bemyndigelser for ministeren for forureningsbekæmpelse til at fastsætte regler om levnedsmidlers sammensætning, om tilsætningsstoffer, om begrænsning af forureninger i levnedsmidler m. m.

Ved vurderingen af de i kapitlet indeholdte forslag til lovbestemmelser bør følgende forhold have for øje:

1. Det er næppe muligt at fastslå med videnskabelig sikkerhed, at noget levnedsmiddel eller stof overhovedet, selv om det er frembragt eller til-